

เรื่องเล่า : 1st Year in Maelao Hospital

สวัสดิ์ค่ะทุก ๆ คน ดิฉัน นางสาวภัณฑิรา สุทา เป็นพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลแม่ลาว เป็นระยะเวลา 1 ปีแล้วค่ะ ตั้งแต่เรียนจบมา หนูก็มีโอกาสได้เข้ามาทำงานที่โรงพยาบาลนี้ทันทีโดยไม่ทันตั้งตัวแต่ด้วยความที่คุณแม่เคยเป็นพยาบาลวิชาชีพอยู่ที่นั่นเช่นกัน ตอนเด็ก ๆ คุณแม่มักจะพาหนูมาทำงานด้วยตลอดค่ะ ผู้คนที่โรงพยาบาลแม่ลาวมีแต่เจ้าหน้าที่ที่ใจดี มีน้ำใจ เป็นกันเองและมีความเมตตา กรุณาเด็กน้อยแบบหนูมากค่ะ แล้วพอมีโอกาสเข้ามาทำงานที่นี่ในตอนอายุ 23 ปี ความรู้สึกประทับใจเหล่านั้นในตอนเด็ก ยังคงเป็นแบบนั้นเช่นเดิม พี่ ๆ ป้า ๆ น้า ๆ ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นค่ะ

แผนกที่หนูได้ทำงานเป็นประจำคือ แผนกตึกผู้ป่วยใน พี่ ๆ ทุกคนใจดี ใจเย็น มีประสบการณ์ และเก่งในทุก ๆ ด้านที่พยาบาลควรมีจริง ๆ เหมือนหลุดออกมาบทเรียนที่เคยเรียนในมหาลัยเลยล่ะ พยาบาลที่ดีควรเป็นอย่างไร หนูสามารถบอกได้เลยว่า พี่ ๆ ใน IPD คือตัวอย่างที่ดีเยี่ยม ในตอน 3 เดือนแรก พี่ ๆ สอนทุกอย่างทั้งงานหัตถการ งานเอกสาร การประสานงานกับสหสาขา และการเป็น Incharge ด้วยความที่หนูเพิ่งเรียนจบ ไม่มีประสบการณ์อะไรเลย มีเพียงแค่ความรู้ที่เรียนจบมาและไม่เคยนำมาใช้จริงเท่านั้น ตอนนั้นหนูพยายามพัฒนาตัวเองตลอดเวลา ไม่ว่าพี่ ๆ จะทำอะไร หัตถการเล็กๆ น้อย ๆ เทคนิคต่าง ๆ การดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวม การเขียน Chart ทุกหน้า การให้คำปรึกษา คำแนะนำและการให้ความรู้แก่ผู้ป่วยและญาติ หนูพยายามจดหลังเลิกงานและจำไว้เป็นตัวอย่างค่ะ หลังจากนั้นเดือนที่ 4 หนูได้ขึ้นเวรเป็นตัวจริงและได้เป็น Incharge รวมถึงการทำตัวชี้วัด มีความรับผิดชอบมากขึ้น มีการตัดสินใจต่าง ๆ ตอนนั้นหนูร้องไห้บ่อยมากค่ะ ทั้งในที่ทำงานและที่บ้าน เป็นความรู้สึกที่เราคาดหวังกับตัวเองมากเกินไป อยากทำหน้าที่ได้ดีและครบถ้วนให้สมกับพี่ ๆ สอนเรามาหลายเดือนอะไรแบบนี้ค่ะ มีวันนึงในเดือนนั้น คุณพ่อของคุณแม่ได้ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจในการทำงาน ปรับทัศนคติใหม่ มองโลกในมุมมองที่กว้างขึ้น สอนประสบการณ์ที่ทั้ง 2 ท่านเคยผ่านมา หลังจากนั้น หนูก็ทำงานด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ มีการทำงานที่ผิดพลาด ขาดตกบกพร่องไปเยอะมากค่ะ แต่พี่ ๆ ก็สอนด้วยความใจเย็นและแก้ไขปัญหเฉพาะหน้าได้อย่างดีเยี่ยม แล้วยังมีการให้กำลังใจและคำสอนต่าง ๆ แม้กระทั่งการรับประทานอาหารร่วมกัน มือเที่ยง มือเย็น ทั้งพี่พยาบาลและพี่ผู้ช่วยจะคอยเป็นห่วงหนูตลอดเลยล่ะ เพราะหนูทานยากกว่าคนอื่น แต่พี่ ๆ ทุกคนก็ปรับตัวเข้าหาหนูในทุก ๆ เรื่อง จริง ๆ หนูรู้สึกดีใจมากค่ะ จากที่รู้สึกประทับใจอยู่แล้วก็ประทับใจยิ่งขึ้นไปอีก กลายเป็นความรู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก วันแรกที่ก้าวเท้าเข้ามาเราอาจจะเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานกันเท่านั้น แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปจนจะถึง 1 ปี ตอนนี้หนูรู้สึกเหมือนได้ทำงานร่วมกับครอบครัว ครอบครัวนึง ซึ่งเป็นครอบครัวใหญ่ มีพี่สาว มีน้า มีป้า ที่ร่วมเดินทางในการดูแลผู้ป่วยคนใหม่ ๆ หรือคนเดิม ๆ ด้วยกันมากกว่าค่ะ

วันนี้วันที่ 18/7/64 เดือนที่ 11 ของการทำงานที่โรงพยาบาลแม่ลาว ขอให้เรื่องเล่าเรื่องนี้เป็นเหมือนจดหมายฉบับนึง ที่หนูอยากจะบอกความรู้สึกให้พี่ ๆ ทุกคนใน IPD รับรู้ค่ะว่า ถึงหนูจะพูดไม่ค่อยเก่ง

แสดงออกไม่ค่อยถูก ทำงานอาจจะมีขัดใจหรือซ้ำ ขาดตกบกพร่องไปบ้าง แต่หนูทำงานด้วยความตั้งใจจริง ทุกคำสอนและความรู้ต่าง ๆ ที่พี่ ๆ มอบให้ หนูยังเก็บมาพัฒนาตัวเองอยู่ตลอดไม่เคยลืมค่ะ หากมีการกระทำหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมประการใด หนูขอโทษจากใจจริงและไม่มีเจตนาที่ไม่ดีแอบแฝงเลยนะคะ หนูรักพี่ ๆ ทุก ๆ คนเสมือนครอบครัวของหนูเองค่ะ ขอขอบคุณทุกโอกาสในการพัฒนาทั้งความรู้ ทัศนคติ งานเอกสาร การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และเรื่องต่าง ๆ อีกมากมายคงไม่สามารถพิมพ์เล่าออกมาได้ทั้งหมด แต่ถ้าพี่ ๆ ได้อ่าน หนูหวังว่า พี่ ๆ จะรับรู้ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ตั้งแต่หนูเข้ามาทำงานร่วมกันที่นี้นะคะ สุดท้ายนี้หนูมีความรู้สึกรักโรงพยาบาลนี้และรู้สึกเป็นสุขที่ได้เติบโตในสถานที่แห่งนี้ค่ะ สักวันนึงหนูจะเป็นพยาบาลที่ดีให้ได้ค่ะ ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ